Ч. 76. Второк 18 (5) цьвітня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Справи австрийскі. — Ворохобня в Альбанії. — Інтервенция Сполучених Держав в Мехіку.*

Др. Крамарж оповіщує в „Narodn-іх List-ах“ статю п. з. „Нові відносини“, в котрій заявляє, що бар. Бінерт розвязав парлямент, позаяк пересьвідчив ся о неможливости правити з теперішною більшостию, або — як кажуть Чехи — о „неможливести дотеперішної системи“. З тою системою і з тою більшостию правительство не могло полагодити ряду важних справ а особливо фінансової реформи. Чехи від двох літ домагали ся зміни підстав більшости і вказували на то, що більшість зложена лише з Німців і Поляків, не вистарчає, аби при єї помочи можна було правити в Австриї.

Коли би то становище Чехів було увзгляднене, то сторонництва славяньскої Униї не були би усунули ся від полагодженя державних конечностий. Бар. Бінерт хотів вправді змінити більшіть, але не хотів зміни системи, помимо того що мусів знати, що зі зміною більшости мусіло би прийти до зміни системи. Бар. Бінерт не хоче признати, що єго система була одностороння.

Що до ческо-німецкої угоди то др. Крамарж гадає, що буде можна говорити о ній по виборах. Крамарж заявляє відтак, що Чехи стреміли просто до розвязаня парляменту і не дали ся від того наміру відстрашити.

Др. Крамарж взиває ческі сторонництва до спільної, згідної роботи при наближаючих ся виборах. Підносить він, що така акция конечна в інтересі з'єдиненого клюбу ческого в палаті послів ради державної.

Як доси то лиш по части удають ся договори поміж поодинокими сторонництвами ческими, маючі на цїли заключенє компромісу виборчого. Тісний компроміс заключено лиш між Молодочехами а народно социяльною партиєю, а прилучать ся до него також Старочехи. Цілию компромісу є поборюванє социялїстичних кандидатів. Забезпечує він Молодочехам їх дотеперішний стан посїданя, т. є. всї дотеперішні мандати, а крім того ще кілька инших. В заміну за то зобовязали ся они підпирати народних социялїстів в їх борбі з социяльними демотратами. Ческі правнодержавні поступовці доси до тої умови не приступили, бо підчас переговорів признано їм лиш три мандати. Вижидаюче становище займають також ще ческі аґрариї і ческі клерикали. Натомість партия Масарика, т. зв. реалїсти заключили вже умову з социяльними демократами і наміряють поставити в многих округах власні кандидатури. В тих всїх переговорах проводив др. Фідлер.

Після депеші команданта дивізиї із Скодару, запаси поживи і амуніция вислані через Гелям до Тузї, дістали ся до тої місцевости. Войска, які вислано в Тузі, обсадили гірскі хребти коло місцевости Вуксалекай. Супротив того, що відділ полк. Мутрідіна обсадив гірский хребет Готіт, а войска вислані з Кастраті обсадили Гельм і привернули остаточно комуиїкацию між Скодаром, Калграті, Гельмом а Тузі. Два дни не було ніяких борб коло Тузі. В борбі дня 12 с. м. погиб один капітан і 26 вояків, а рани потерпіло 2 поручників і 18 вояків. Взагалї — як доносять з турецких жерел — Турки поволи беруть гору над ворохобниками.

Так говорять турецкі урядові круги. Натомість вісти з инших жерел представляють ту справу в иншім сьвітлї. І так кажуть они, що ворохобня триває дальше, а число ворохобників в послїдних часах збільшило ся значно, так що нема мови про те, щоби ворохобня там так скоро втихомирила ся. Не можна отже також в сім случаю говорити про які небудь значні успіхи турецких войск над повстанцями.

Сама природа борби повстанців спричиняє се, що альбаньскі ватаги обминають стрічу

11)

## ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойле.

(Дальше).

— Ну — сказав маршалок Массена — скоро лиш кинете оком на ту карту, зрозумієте без труду, чого від вас вимагають. То суть укріплені лінії від Торрес Ведрас. Як бачите, розтягають ся они дужо далеко, а рівночасно пізнаєте, що лиш Анґлїйцї уміють удержати ся в них. Поза тими укріпленями аж до Лїсбони є отверте поле на просторі пятьсот миль. Дуже важна річ для мене довідати ся, як Веллїнґтон розложив свої войска на тім просторі, а бажаю собі, аби ви менї о тім докладно оповіли.

Єго слова аж потрясли мною.

— Ексцеленциє — сказав я — полковник легкої кавалериї не може понижити ся супротив лицарского ворога до ролї шпігуна.

Розсьміяв ся і поклепав мене по рамени.

— Ви не були би гузаром — сказав — от, самі вітрогони! Коли мене вислухаєте до кінця, пересьвідчите ся, що я зовсім не просив вас о шпігуньскі услуги. Щож скажете на того коня?

Вивів мене із шатра, перед котрим один із стрільців переводив прегарного коня. Був то буланий кінь, не надто великий, о короткій голові і дуже добре вигнутій шиї, такій, яку стрічає ся лиш у чисто-кровних арабских коний. Груди і клуби були сильні, а ноги при тім такі делїкатні, що правдивою радостию було глядїти лиш на того коня.

На хорошого коня і хорошу женщину не можу ще нинї глядїти без зворушеня, а маю вже нинї сімдесять лїт. Можете собі панове уявити, що то було в роцї 1810.

— То „Вольтижер“ — сказав Массена — найшвидший кінь в цїлій армії. Желаю собі, аби ви ще сеї ночи виїхали, об'їхали неприятельскі крило, повернули через задні сторожі до другого крила і привезли менї вість о становищах неприятеля. Будете мати на собі уніформ, отже в случаю, коли би вас зловлено, не будете розстріляні як шпігун. Однак імовірно перейдете спокійно через всї пікети, бо они дуже розставлені. Коли їх минете, тодї за дня можете продерти ся крізь всьо, а коли будете оминати битих доріг, можете переслизнути ся як пискор. Коли до завтра вечера не буду мати про вас ніяких вістий, буду здогадувати ся, що взяли вас до неволї і предложу Анґлїйцям, аби менї вас видали за їх полковника Петрія.

Серце почало менї бити як молотом з гордости і радости, коли я скочив на хребет того прегарного коня і почав ґальопувати перед маршалком, аби єму показати, що умію.

Прегарне було то зьвіря! Оба були ми прегарні, панове, бо Массена плескав в долонї і кричав з одушевленя. Не я, ні, він сказав, що благородне зьвіря вимагає також благородного їздця.

Коли третий раз перелетїли ми попри него, я в параднім дольманї а кінь з розвіяною гривою, помітив я на єго старім пооранім бороздами лици, що мав то пересьвідченє, що не міг собі винайти лїпшого чоловіка до своїх намірів.

Я виймив шаблю і салютував, а відтак пігнав ґальопом до моєї кватири.

Вість, що мене вибрано до виповненя окремого порученя, розбігла ся як блискавка по таборі, а мої любі хлопці почали хмарами надходити, аби менї складати желаня.

Ще нинї в моїх старих очах стають сльози, коли пригадаю собі, якою гордостию наповнював їх вид свого улюбленого полковника. І я був гордий з них. Заслужили собі на хороброго полководця!

Ніч заповідала ся дуже бурливо, що іменно було менї дуже на руку. Я бажав, аби моя виправа була задержана в тайнї, бож очевидним було, що скоро лиш Анґлїйцї довідають ся о моїм висланю, сейчас здогадають ся, що розходить ся тут о якусь дуже важну річ.

Коня мого заведено аж за пікети, не мов би напувати, а я сам пійшов піхотою і аж там всїв на него.

Від маршалка одержав я мапу, компас і вказівки, як маю поводити ся. Всьо то сховав я на грудях і з шаблию при боцї удав ся в подорож.

Падав легкий дощ, темно було як в усї

з турецкою артилериєю і машиновими карабінами. Як впевнюють з добре повідомлених жерел, рішили ся альбанські племена вести борбу дальше з усею силою і не складати оружия, доки не осягнуть автономії Альбанії.

Іменоване Турґута Шефкета-паші валієм Скодару, зробило некористне враженє на значну часть населеня, а невдоволені зараз устроїли заяву з протестом, до чого власти не хотіли допустити. Однако не удало ся вже властям спинити розкиненя великого числа відозв революцийних.

В окрузі скодарскім заведено стан облоги, а новий валі виконує его з незвичайною строгостию. З усіх сторін краю надходять вісти, що населенє прямо повстає против властий. В окрузі Дібра роз'ярене проявляє ся велике; населенє не хоче платити податків, а з податковими урядниками доходить часто до бою. В Деміттію згромадив ся значний відділ Альбанців, котрі перед торічним роз'оруженем вспіли поховати оружиє і тепер є добре у'оружені. Перебрані Альбанці доходять аж до Македонії і приєднують прихильників для повстаня.

Між повстанцями проявило ся велике одушевленє, особливо по битвах під Дешіц і Маліґотіт, хоч ся послідна не випала добре. Бій був дуже кровавий, а повстанці мали переважну силу і займали користні становища, однак вість про наближенє турецкої помочи приневолила їх до утечі. Повстанці розпоряджують добрими вістунами, обзнакомлені добре в місцевостями і мають також бомби незвичайно сильно вибухові, а хоч приневолені уступати перед скорострільними гарматами турецкими, скривають ся в горах в безпечні місця.

Послідна телеґрама з Аґуа-Прієта в Мехіку доносить, що по битві, яка відбула ся між мехіканськими войсками а ворохобниками під згаданою місцевостию в четвер і тревала цілий день, ворохобники займили Аґуу-Прієту. Тоді американьскі войска перейшли границю і розборонили обі воюючі сторони. Позаяк борба вела ся на самій границі, то заблукані кулї убили случайно в американьскій місцевости Дуґлєс три особи, а кільканайцять ранили.

## Новинки.

Львів, 17 цьвітня 1911.

**— Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньскій виїзджає нині в понеділок вечером до Кракова. В наслідок сего виїзду відпадуть тиждневі авдиенциї ві вгорок 18 і в середу 19 с. м.

**— Перенесеня.** П. Намістник переніс концепіста Намістництва, дра Брон. Дувін Ржуховского із Золочева до Надвірної, а практиканта концептового Намістництва Казимира Раньора з Надвірної до Золочева.

**— З зелїзниці.** З причини недостаточної фреквенциї зносить ся з днем 20 цьвітня с. р курс возів безпосередних I і II кл. межи Іцканами а Віднем при поїздах ч. 3 і 4 взглядно ч. 303 і 304.

**— Осторога для зарібників.** В Гусятинщині вербують аґенти людий до Норденгам, до гут зелїзних і обіцюють їм найліпші зарібки і всякі вигоди. Кажуть, що там є руский сьвященик, діти можна посилати до школи і радять їхати з родинами. Товариство сьв. Рафаїла, розвідавши про се в найліпшім жерелї, подає до відома інтересованих про зарібки в Норденгам ось що: Metallwerke в Норденгам (коло Бреми) не відповідні є для наших людий. Всї наші зарібники нарікають дуже на ті зарібки, бо тамошна праця занадто тяжка, серед сопуху і горяча при топленю зелїза, а плата за мала. Сьвященика руского там нема і не буде, хиба що они думають о пароху в Бремі, що то їх парох. Але Норденгам віддалений від Бреми 9 миль і має дуже невигідне полученє, так що відвідини забирають цїлий день, а парох в Бремі не має тих днїв на відвідини, бо має свою пильну і тяжку працю на місци. Кождого робітника до гут оглядає лїкар що до сили, чи він витримає тяжку працю. Се повинно застановити наших людий. Коли де аґент намавляє до виїзду до Норденгайм, най люди жадають від аґента, щоби на свій кошт вислав там найсильнїйшого із села і наймудрійшого, аби той особисто все провірив, а коли напише, що вдоволений, то й другі можуть рішати ся на виїзд. Мнима вигода, що діти можна посилати до школи, не є нїякою Норденгамскою вигодою, бо в Німеччині всї діти по закону мусять ходити до школи (розумія ся німецкої). З тих причин годі людям нашим слухати аґентів та їхати до гут зелїзних, бо се за тяжка, а відповідно до тяжкости лихо платна праця. — З канцеляриї Тов. сьв. Рафаїла у Львові.

**— Дрібні вісти.** Громада міста Ягольниці надала почетне горожанство п. Йосифови Радзіховскому начальникови суду в Чорткові. — Фірма Шварц і Дельфін в Станиславові збанкротувала. — В реальности при ул. Ґазовій ч. 18 розбили злодії 5 шаф тамошних дьокаторів і забрали з них всї запаси приготовлені на сьвята вартости 200 кор. — В Тернополи арештовано 3 жидів: Лейбу і Йоська Вельтманів — оба походять з Борщева і Вольфа Штайнберга з Кишинева, підозріних о шпигуньство в користь Росиї.

**— Про Шевченкове сьвято у Вижници** на Буковині доносить черновецкий „Народ. Голос“: Молоденька ґімназия у Вижници поспішила дня 10 марта с. р. з поклоном батькови Тарасови в пятьдесяті роковини его смерти. 400 молоденьких сердець радїло на згадку, що і они вплетуть в ювілейний вінець слави найбільшого Кобзаря України бодай кілька сьвіжих, пахучих квіточок. І дійстно вплели гарні квіточки, які нїколи не усхнуть і все будуть сьвіжі, живі. Рано о годині пів до 10 відправив о. Семанюк і о. Городиский торжественну панахиду, а вже о 11 почали ученики сходити ся на концерт. Найбільша саля ґімназияльного будинку не помістила би всїх учеників, тож сьвято поділено. В полудне для учеників І. і II. кляси, а вечером для III. кляси — для представителів всїх урядів, для родичів і гостий. Салю украшено килимами і зеленню, зпоміж цьвітів і ялиць споглядав зажуреним оком батько Тарас. Зажуреним, бо не надіяв ся, що в 50 літ по его смерти зросте так сьвідомість національна і любов до України, що і так молоденьке поколїнє зуміє відда-

---

у мурина, отже можете собі, панове, уявити, що початок не був дуже принадний.

Мимо того серце менї було на гадку о чести, яка менї припала в участи і о славі, мене не мине. Той подвиг мав до мого лаврового вінця додати новий листок, що дуже легко мою шаблю міг заміняти в маршалківску булаву.

О чім ми не гадали в тих телячих молодих лїтах!

Тої ночи, коли я гнав між Анґлійців, зовсім не надіяв ся, що я вибранець зпоміж 60.000 добірного мужа, буду мусів вести колись марне житє за сто франків місячної пенсиї! Молодости моя! Надії мої! Товариші мої? Деж ви? Колесо крутить ся і не перестає в бігу!.. Вибачте панове, але старість має все свої примхи.

Моя дорога вела отже насамперед через укріпленя в Торрес Ведрас, через малу річку, побіч якоїсь селяньскої хати, впрочім спаленої і служачої тепер за дороговказ, відтак через ліс молодих коркових дерев аж до монастиря сьв. Антонія, котрий творив ліву границю анґлійских становищ.

Звідси завернув я на полудне і їхав спокійно долинами, бо то був іменно простір, о котрім Массена думав, що є для мене цїлковито безпечний.

Я їхав поволи, бо було так темно, що руки не побачив би перед очима. В таких случаях пускаю коневи поводи і позваляю єму самому глядати собі дороги. „Вольтижер“ ішов повним кроком наперед, а я був незвичайно вдоволений, що сиджу на его хребті. Довкола не було видко ні одного огника.

Їхали ми так осторожно три години, аж вкінци я гадав, що всяка небезпечність вже минула. Я потис коня острогами, бо о досвіді сонця хотів я вже бути при анґлійских задних сторожах. В тій околици є богато виноградників, що творять в зимі гладкі простори і не становлять для кавалериста нїяких перепон.

Однак Массена не доцінив хитрости наших ворогів. Не мали лиш одної оборонної лінії, але три, а та третя, через яку я як раз переїздив, була найнебезпечнїйша.

Їдучи так, заохочений дотеперішним поводженем, побачив нараз перед собою лїхтарню, а в єї сьвітлі відблеск червоних мундурів і блискучих рур карабінових.

— Хто там? — скрикнув якийсь голос.

А який то був голос! Но, но!

Я завернув на право і пігнав як стріла.

Упало за мною може яких пятнайцять куль, що свистали менї мов чмелї коло уший.

Не було то що правда для мене новиною, хоч і не скажу, як дурний рекрут, що то була музика ангелів. Але бодай не позбавляла она мене нїколи ясного способу думаня.

Знав я отже, що найліпшим охоронним средством против неї єсть добрий ґальоп коня, що мушу де инде глядати щастя. Об'їхав я ту лінію варт, а коли вже нічого більше не чув, дуже справедливо здогадав ся, що видістав ся поза їх круг.

Так переїхав я яких пять миль на полудне і від часу до часу кресав огонь, аби звіркувати при помочи компасу, де находжу ся.

Нараз... ще тепер болить мене серце, коли о тім подумаю — кінь мій без найменшого зойку, без нїякого знаку, паде мертвий на землю!

Я не знав о тім, що одна з куль тої проклятої варти поцїлила его в черево. Благородне звіря навіть не дрогнуло, не показало по собі, що ранене, лиш гнало, доки було в нїм житя.

Перед хвилею ще сидів я на найшвидшім і найблагороднїйшім кони з армії Массени, а тепер, панове, став мов найнепораднїйше в сьвіті сотворінє... Гузар пішки!

Що я мав зробити в моїх чоботах з холявами, з острогами і шаблею?

Я був досить далеко серед неприятельских становищ. Як тут дістати ся назад?

Я, Стефан Жерар, не встидаю ся признати ся панам, що сів на моїм мертвім кони і в розпуцї закрив лице руками.

На всходї стали вже показувати ся перші проміня сьвітла. За пів години настане день...

Чиж то не могло засмутити вояцкого серця, що по всїх дотеперішних перешкодах буду тепер зависимий від ласки моїх ворогів, що моє післанництво скінчить ся на нічим, а я сам можу дістати ся до неволї?

Але відваги, мої панове! Нераз приходять на нас хвилї слабости, навіть на найвідважнїйших. Але однак маю душу як сталеву пружину: чим більше єї притискає ся, тим більше она відскакує. Хвилева розпука, а відтак холодне розважуванє і горячкова діяльність.

Ще не всьо було страчене. Я, що вже тілько перебув в моїм житю, перебуду ще й то. Зірвавши ся, почув я роздумувати, що дальше треба робити.

В першім ряді стало менї ясно, що я не міг повертати. Заки передру ся крізь неприятельскі становища, зробить ся ясний день. Мусів я отже укрити ся за дня, а коли стемнить ся вечером, утїкати, кілько дасть ся.

Я здоймив з мого вірного „Вольтижера“ вузду, сїдло і чапрак та сховав то всьо в корчах, аби хтось не пізнав, що тут упав француский кінь. Лишив відтак коня і пійшов глядати якогось безпечного місця, в котрім міг би сидіти цїлий день.

На всї сторони ворожі огнища, а довкола них крутили ся вже якісь стати.

Я мусів чим скорше глядати якого схованку, бо инакше був би я пропащий.

Але де его найти?

(Дальше буде).

ти честь борцеви за волю і красшу долю України.

Концерт в полудне зачав ся гарним відчитом ученика III. кляси Максимюка. Прелеґент представив коротко, кілько-то горя та злиднів зазнав Тарас в своїм житю, але нїчо не захитало в нїм великої любови до України. Відтак слїдували співи на переміну з деклямациями. Сильний і добре вишколений хор діточих голосів відспівав під проводом учителя співу професора М. Павлусевича дуже гарно Лисенкову „Молитву", а відтак Лаврівского „Чом річенько" і пародну пісню „Сив сокіл". Ученик III. кл. Полотнюк відспівав Шашкевича-Матюка „Веснївку", а ученики Ом. Дашкевич, Кипр. Кракалїя і М. Москалюк терцет Ґалля „Віддала мене моя матінка". Хорам акомпанїювали проф. Дм. Николишин і учениця Руснаківна. Деклямували ученик I. кляси Борець Шевченкову „Розриту могилу", ученик II. кл. Годованьский „Минають днї", а уч. II. кл. Надворняньский „Менї однаково". Голосне „Ще не вмерли" закінчило ранїшний концерт.

Вечером о 6-ій год. почали сходити ся представителї всїх урядів, родичі учеників, гостї і ученики III. кл. Саля була наповнена по береги. Вступне слово мав проф. Дм. Николишин. В гарній промові представив він розвій Тарасової музи, подав теми его писань і вказав, іза чого Шевченко має так велике значінє в розвою нашої лїтератури. Хори були ті самі, що і на ранїшнім концертї, а деклямували дуже гарно ученик I. кл. Мардак „Менї однаково", ученик III. кл. П. Сиротюк „Лїчу в неволї" і ученик III. кл. Плегуца вірш П. Сича „На спомин Тараса". Коротка промова директора А. Клима закінчила сьвято. Всї розійшли ся дуже одушевлені сим гарним сьвятом і дивувались, що так молода ґімназия так достойно відсьвяткувала сей великий ювилей.

— **З шампаньского поля битви.** Специяльний кореспондент берлиньского „Tageblatt-у" так доносить до сеї ґазети із Еперне: Приїзджало якраз з Аї, де всї улицї повні войска всїлякого рода. Шкадрони по части готові сїдати на коні. Улицї коло спалених будинків замкнені войском. Люди з охрестности сходять ся масами. На гостинцях аж кишить від роверів, самоїздів та возів, що роблять тумани білого пороху на дорозї. Жінок притягає найбільше знищена кухня, з отвертими закратованими вікнами, котра все ще показує вірний образ знищення. Всюди як найбільший спокій. Невеличке населенє стоїть зовсїм по сторонї виноградарів, бо коли виноградарі дїстають злу заплату, то від того терплять всї купцї. Всї найбільше обурені на одну велику фірму в Еперне, бо тепер показало ся, що она замість шампаньского винограду уживала полудневих вин до фабрикациї шампаньского вина. Торговельник вин Ґотіє, котрого дім збурено, мешкає тепер в готели. Всї переконані, що спокій буде доти, доки в місци буде войско. В Раймс есть загальний погляд, що розрухи викликали не так самі виноградарі як радше всїляка зволоч, особливо тота, що приїхала з Парижа.

## Господарство, промисл і торговля

— **Орґанїзация нашого промислу фабричного.** В послїдних роках станув наш нарід сильною ногою на ґрунтї економічного розвою і поклав міцні підвалини до витвореня національного господарства на основі кооперациї.

Хоч ще не можемо виказати ся в тім напрямі такими успіхами, як инші народи, то все таки, беручи під увагу сили і засоби грошеві і обставини — не стоїмо на послїднім місци. Виключно під кличем кооперациї опанували ми в значній мірі посередництво грошеве, під тим кличем зводимо успішну боротьбу з чужими і приватними підприємствами торговельно-консумцийними і домашного запотребованя. В послїдних часах уймилисьмо в добре з'орґанїзовані стоваришеня рільничого промислу область молочарских виробів, дальше іде успішна праця в напрямі перетворюваня рільничих продуктів, чого вислїдком спілки для збуту худоби, та кооперативні млини; словом обняли ми або обнимаємо перші стадиї посередництва, торговлї і рільничого промислу. Бракувало лиш дотепер великого промислу фабричного, опертого на підставах кооперативи.

Основанє фабричного промислу є нинї конечностию, для котрої підготовували ґрунт, десятками лїт своєю дїяльностию всї дотеперішні економічні інституциї, а передовсїм „Народна Торговля" і сїльскі крамницї; се вже не є питанєм будучности, лиш пекучою квестиєю дня, котрої щаслива розвязка введе в житє народа новий фактор его розвою і добробуту. Вагу сего розуміє з нас кождий і кождий єсть сьвідомий сего, що лиш дорогою такої кооперациї можемо осягнути бажані успіхи.

З тих власне мотивів засновали ми „Спілку продукцийну", стов. зарестр. з обмеженою порукою, яка поклала собі за задачу купувати сирі продукти, закладати фабрики для перерібки, орґанїзувати спілки продукцийні, приймати за опроцентованєм капітали та удїляти членам позичок на піднесенє їх господарства і промислу.

Переконані, що між нашою суспільностию найде ся богато людий підприємчивих, котрі схотять допомочи нам у виконаню нашої задачі, оголосили ми рік тому першу відозву разом з запросинами до розбираня 100-короновиx удїлів, евентуально на рати по 20 К, щоби уможливити і немаючим жадних капіталів стати співвласниками фабричних підприємств. Першим нашим кроком на ниві промисловій має бути основанє фабрики сьвічок і мила. Колиб лише трета часть наших церков схотїла покривати запотребованє в сьвічках у своїй фабрицї і колиб лише єствуючі вже крамницї стали членами нашої спілки і попирали єї — то ми могли би бути певні нашого поводженя і не потребували би боятись бойкоту чужих.

Вправдї рік минає від часу оголошеня першої відозви, але з удїлами зложеними за сей час не можемо ще брати ся до дїла; як на початок зложено не мало, однак наколиб в тім темпі мало піти дальше складанє удїлів, то прийшлоб ся ждати ще доволї довго на зреалїзованє плянів, які собі поставили „Спілка продукцийна". Длятого пригадуємо ся в друге нашій суспільности.

Сподїємо ся, що не буде у нас крамницї, котра би не мала хоч би одного удїлу першої рускої фабрики в цїлім того слова значіню, сподїємо ся, що богато инших наших фінансових институций і приватних людий перевоних єствованє „Продукцийної Спілки", та що тепер схотять злучити користне з патріотичним і громадно вступлять в єї члени.

Вписове виносить 5 К, один удїл коштує 100 К, або ратами платними в тягу одного року по 20 К. Гроші просимо слати до „Народної Торговлї" у Львові, Ринок ч. 36 на книжку щадничу ч. 4000.

Чим скорше зложимо капітал, тим скорше приступимо до зреалїзованя нашого пляну з хісном для нашого народа.

*Дирекция.*

## Телеґрами.

**Лїсбона** 16 цьвітня. Конституанта буде складати ся з 235 послів.

**Париж** 16 цьвітня. Президент Фалїєр відїхав вчера вечером в супроводї мінїтра маринарки Делькассе, мінїстра рільництва Памса і підсекретаря Шомета до Тульону а звідси відплиле до Тунісу.

**Париж** 16 цьвітня. Мінїстер лправедливости Перів і підсекретар Мальві відбули вчера по полудни нараду з прокуратором державним в справі продажи відзначень. По тій конференциї арештовано адвоката Валянсї (Valensi); знайдено у него богато дипльомів з академічними відзначенями. Дипльоми ті хотів Валянсї продати а доручив їх єму — як зізнає — якийсь полїтик, котрого імя подав.

**Мадрид** 16 цьвітня. В присутности амбасадорів французского, анґлїйского, італїяньского і нїмецкого та папского нунция отворено вчера вечером засїданє межинародного інститута права. Почетним предсїдателем інавґурацийного торжества був мінїстер справ заграничних Ґарція Пріето.

## Надіслане.



## Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

### Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

### Відходять зі Львова

з головного дворця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·14, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·30*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).